

begrundet i ønsket om at gøre Portugal til syndebuk for en fejlslagen britisk politik.

II. Et mellemspil.

I et indlæg den 23. oktober 1968 genoptog Tanzanias ambassadør debatten og betegnede samtalerne om bord på „Fearless“ som en „åben Smith-Wilson sammensværgelse“ og det britiske forslag til Smith som „intet mindre end en bekræftelse på det racistiske regimes lovlighed“. Han krævede herefter mødet udsat for at kunne få de afro-asiatiske landes samtykke til at fremlægge et interims-resolutionsforslag om forhandlingerne mellem Storbritannien og Smith. Denne manøvre, der overrumplede mange afro-asiatiske delegationer, resulterede i fremlæggelsen af et resolutionsforslag, der *opfordrer* Storbritannien til ikke at give Sydrhodesia uafhængighed, før der er dannet en regering udgået af almindelig valgret og majoritetsstyre (paragraf 1), samt *opfordrer* alle lande til ikke at anerkende nogen form for sydrhodesisk uafhængighed, før der er dannet en regering baseret på flertalsstyre (paragraf 2).

Dette resolutionsforslag vedtoges i udvalgets møde den 25. oktober 1968 og samme dag i Generalforsamlingen (res. 2379) med 92 stemmer for og 2 imod, medens 17 afstod. Foruden de afro-asiatiske, latinamerikanske og kommunistiske lande stemte Canada, Irland, Grækenland og Spanien for, medens Portugal og Sydrhodesia stemte imod, og de øvrige vestlige lande samt Botswana og Malawi afstod. Alle de nordiske lande afstod, først og fremmest fordi de ikke ønskede at binde sig til en bestemt holdning i fremtidige, hypotetiske situationer.

Storbritanniens repræsentant fremhævede i en stemmeforklaring, at den britiske regering stod fast på de ofte erklærede seks principper og herunder navnlig lagde vægt på det femte princip, hvorefter en løsning skal være acceptabel for Sydrhodesias folk i dets helhed, medens Malawis repræsentant udtalte, at Sydrhodesia-spørgsmålet kun kan løses ved forhandling og en målbevidst diplomatisk proces.

Tanzanias ambassadør erklærede, at ved at afstå på den foreliggende resolutionstekst havde vestlige såkaldte demokratiske lande forrådt principperne i menneskerettigheds-erklæringerne og i FN's pagt.

III. Den almindelige resolution.

Den 29. oktober fremlagde 50 afro-asiatiske og latinamerikanske Commonwealth-lande et resolutionsforslag, der bl. a. *bekræfter* Storbritanniens ansvar for den fortsatte forværring i situationen og sin overbevisning om, at den eneste effektive måde at knuse oprøret i Sydrhodesia på er ved magtanvendelse (paragraf 2), *fordømmer* Storbritanniens vægring ved at anvende effektive midler til spørgsmålets løsning (paragraf 3), *gentager* som sin overbevisning, at de hidtil vedtagne sanktioner ikke vil gøre en ende på det illegale styre, medmindre de er altomfattende, obligatoriske, nøje overvåget med magt og efterleves specielt af Sydafrika og Portugal (paragraf 4), *opfordrer* Storbritannien til at anvende magt (paragraf 5), *betragter* enhver uafhængighed i Sydrhodesia uden majoritetsstyre som værende i strid med FN's kolonideklaration og *opfordrer* til britiske konsultationer af de afrikanske partier, der ønsker flertalsstyre (paragraf 6), *fordømmer* den sydafrikanske og portugisiske regerings samt alle andre regerings politik, som fortsætter med at have politiske og økonomiske og andre forbindelser med Sydrhodesia og yder dette land økonomisk og militær bistand (paragraf 7), *opfordrer* alle lande til at bringe deres borgeres virksomhed i Sydrhodesia til ophør (paragraf 8), *henleder* Sikkerhedsrådets opmærksomhed på nødvendigheden af at iværksætte følgende foranstaltninger, der er forudset i FN-pagtens kapitel VII: a) en udvidelse af sanktionerne til at omfatte alle de i pagtens artikel 41 omhandlede foranstaltninger og b) en gennemførelse af sanktioner over for Sydafrika og Portugal (paragraf 9), *fordømmer* syd-afrikanske styrkers illegale intervention i Sydrhodesia og *opfordrer* Storbritannien til øjeblikkelig at sikre udvisningen af samtlige sydafrikanske og væbnede styrker (paragraf 10), *fordømmer* indespærringen, fængslingen og henrettelsen af de afrikanske nationalister i Sydrhodesia (paragraf 11), *opfordrer* Storbritannien til at sikre øjeblikkelig frigivelse af afrikanske nationalister og forhindre henrettelser samt sikre, at Genève-konventionens regler om behandling af krigsfanger af 12. august 1949 finder anvendelse (paragraferne 12 og 13) samt *opfordrer* alle lande til at give moralsk og materiel støtte til de nationale befrielsesbevægelser (paragraf 14).